

C-126/23. sz. ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2023. március 2.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Tribunale Ordinario di Venezia (Olaszország)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. február 15.

Felperesek:

UD

QO

VU

LO

CA

Alperesek:

Presidenza del Consiglio dei ministri

Ministero dell'Interno

Az alapeljárás tárgya

A bűncselekmények áldozatainak kárenyhítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/80/EK tanácsi irányelv (HL 2004. L 261., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás: 19. fejezet, 7. kötet, 65. o.) által előírt kötelezettségek, különösen a szándékosan elkövetett erőszakos bűncselekmények áldozatainak nyújtott kárenyhítés tekintetében az áldozatok számára igazságos és megfelelő kárenyhítést biztosító rendszer előírásában álló, az irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében meghatározott kötelezettség végrehajtásának elmaradása vagy

nem megfelelő végrehajtása miatt az állammal szemben benyújtott kártérítési kérelem.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az EUMSZ 267. cikk harmadik bekezdésén alapuló kérelem, amelynek tárgyát az képezi, hogy összeegyeztethető-e a 2004/80 irányelvvel az olyan nemzeti szabályozás, amelynek értelmében egyrészt a kárenyhítést abban az esetben kell az emberölés áldozatának szülei és lánytestvére részére megfizetni, ha az áldozatnak nincs [túlélő] házastársa és gyermeke, másrészt pedig akkor lehet azt kifizetni, ha az említett szabályozással létrehozott Alap keretében e célra rendelkezésre áll forrás, amely szabályozás azonban a kifejezetten a kárenyhítések megfizetését szolgáló összegek elkülönítéséről nem rendelkezik.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

(Az A. pontban említett körülmények esetén, amelyek között tartósan Olaszország területén tartózkodó olasz állampolgárok a jogalkotó állammal szemben kártérítési keresetet terjesztettek elő amiatt, hogy nem hajtotta végre és/vagy helytelenül és/vagy nem teljeskörűen hajtotta végre a bűncselekmények áldozatainak kárenyhítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/80/EK tanácsi irányelv által előírt kötelezettségeket, különösen pedig azt, az irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében a tagállamok terhére előírt kötelezettséget, hogy (az irányelv későbbi 18. cikkének (1) bekezdése értelmében) 2005. július 1-jéig az összes szándékosan elkövetett erőszakos bűncselekmény áldozatának nyújtott igazságos és megfelelő megtérítést biztosító átalány-kárenyhítési rendszert vezessenek be arra az esetre, ha a szándékosan elkövetett erőszakos bűncselekmény áldozatai nem tudnának a közvetlen felelősöktől az őket ért károk teljes körű megtérítésében részesülni) és a 2004. április 29-i 2004/80/EK tanácsi irányelv nemzeti jogba történő késedelmes (és/vagy hiányos) átültetésével összefüggésben:

a) tekintettel a legge n. 122/2016 (122/2016. sz. törvény) 11. cikkének 2-*bis*. bekezdésében foglalt rendelkezésre, amelynek értelmében a kárenyhítést abban az esetben kell az emberölés áldozatának szülei és lánytestvére részére megfizetni, ha az áldozatnak nincs [túlélő] házastársa és gyermeke, akkor is, ha jogerős ítélet az áldozat szülei és lánytestvére vonatkozásában is számszerűsíti a kártérítéshez való jogot, és a tettet a szóban forgó kártérítés megfizetésére kötelezi:

- megfelel-e a 2004/80 irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezésnek, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 20. cikkének (egyenlőség), 21. cikkének (a megkülönböztetés tilalma), 33. cikke (1) bekezdésének (a család védelme), 47. cikkének (a hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való jog) és az EJEE tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének (a megkülönböztetés tilalma)– a (L. 20 novembre 2017, n. 167 [2017. november 20-i 167. sz.

törvény] 6. cikke és a L. 30 dicembre 2018, n. 145 [2018. december 30-i 145. sz. törvény] 1. cikkének 593–596. bekezdése révén) többször módosított L. 7 luglio 2016, n. 122 (Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione europea - Legge europea 2015-2016) (Olaszországnak az európai unióbeli tagságából eredő kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos intézkedésekről szóló, 2016. július 7-i 122. sz. törvény – 2015–2016. évi európai törvény) 11. cikkének 2. bekezdése által – emberölés esetére a szándékosan elkövetett erőszakos bűncselekmény áldozata szüleinek és lánytestvérének javára megállapított kárenyhítésnek azzal a feltétellel történő kifizetése, hogy (a szülőknek történő kifizetés esetében) az áldozatnak ne legyen gyermeke és őt [túlélő] házastársa, illetve (a fiú- és lánytestvéreknek történő kifizetés esetében) az áldozatot a szülei ne éljék túl?

b) a kárenyhítés kifizetésének korlátozásához kapcsolódóan:

- a 2004/80 irányelv 12. cikkének (2) bekezdésében foglalt rendelkezés végrehajtása során „[az áldozatok számára biztosított] igazságos és megfelelő kárenyhítés[nek]” tekinthető-e a (2017. november 20-i 167. sz. törvény 6. cikke és a 2018. december 30-i 145. sz. törvény 1. cikkének 593–596. bekezdése révén) többször módosított, Olaszországnak az európai unióbeli tagságából eredő kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos intézkedésekről szóló, 2016. július 7-i 122. sz. törvény – 2015–2016. évi európai törvény – 11. cikkének 3. bekezdésében a kárenyhítés kifizetésére vonatkozóan előírt, „mindenesetre a 14. cikkben megjelölt Alap keretében rendelkezésre álló források korlátai között” fordulattal megfogalmazott feltétel, amennyiben az olasz államot egyetlen szabály sem kötelezi kifejezetten a kárenyhítések megfizetését szolgáló – akár statisztikai alapon meghatározott, mindenesetre pedig kifejezetten a jogosultak észszerű időben történő kárenyhítését szolgáló – összegek elkülönítésére?

A hivatkozott uniós jogi rendelkezések

A bűncselekmények áldozatainak kárenyhítéséről szóló, 2004. április 29-i 2004/80/EK tanácsi irányelv (a továbbiakban: 2004/80 irányelv): 12. és 18. cikk.

Az Európai Unió Alapjogi Chartája: 20. és 21. cikk, a 33. cikk (1) bekezdése és 47. cikk.

Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (EJEE): a tizenkettedik kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke.

A hivatkozott nemzeti rendelkezések

A (legge 20 novembre 2017, n. 167 [2017. november 20-i 167. sz. törvény] 6. cikke és a legge 30 dicembre 2018, n. 145 [2018. december 30-i 145. sz.

törvény] 1. cikkének 593–596. bekezdése révén) többször módosított legge 7 luglio 2016, n. 122 (Disposizioni per l’adempimento degli obblighi derivanti dall’appartenenza dell’Italia all’Unione europea - Legge europea 2015-2016) (Olaszországnak az európai unióbeli tagságából eredő kötelezettségek teljesítésével kapcsolatos intézkedésekről szóló, 2016. július 7-i 122. sz. törvény – 2015–2016. évi európai törvény; a továbbiakban: 122/2016. sz. törvény): a 11. cikk (*A szándékosan elkövetett erőszakos bűncselekmények áldozatait a 2004/80/EK irányelv alapján megillető, kárenyhítéshez való jog. 2011/4147. sz. kötelezettségszegési eljárás*) 1. és 2. bekezdése:

„A más jogszabályi rendelkezések által bizonyos bűncselekmények áldozatai számára biztosított kedvezőbb ellátások sérelme nélkül az állam kárenyhítést köteles fizetni a személy elleni erőszakkal szándékosan elkövetett bűncselekmény, mindenesetre pedig a codice penale (büntető törvénykönyv) 603-bis. cikkében meghatározott bűncselekmény – kivéve a büntető törvénykönyv 581. cikkében és az 583. cikkében előírt súlyosító körülmények fennállása hiányában az 582. cikkében meghatározott bűncselekmények – áldozatának.

2. **Az [...] emberölési bűncselekmények esetében a kárenyhítést az áldozat vagy a 2-bis. bekezdésben megjelölt jogosultak részére a 3. bekezdésben említett rendeletben meghatározott mértékben kell kifizetni.** Az első mondatban említett bűncselekményektől eltérő bűncselekmények esetében a kárenyhítés megfizetése az orvosi és ápolási költségek fedezését szolgálja.”

A 11. cikk 2-bis. bekezdése: „Amennyiben a bűncselekmény következtében az áldozat meghal, a kárenyhítést a túlélő házastárs és a gyermekek részére kell megfizetni; házastárs és gyermekek hiányában a kárenyhítés a szülőket, szülők hiányában pedig az áldozattal a bűncselekmény elkövetésének időpontjában egy háztartásban élő és általa eltartott fiú- és lánytestvéreket illeti meg.”

A 11. cikk 2-ter. bekezdése: „Több jogosult a kárenyhítésre a codice civile (polgári törvénykönyv) második könyvének II. címében foglalt rendelkezésekben előírt arányban jogosult.”

A 11. cikk 3. bekezdése: „A Ministro dell’interno (belügyminiszter, Olaszország) és a Ministro della giustizia (igazságügyi miniszter, Olaszország) a Ministro dell’economia e delle finanze (gazdasági és pénzügyminiszter, Olaszország) egyetértésével, e törvény hatálybalépésétől számított hat hónapon belül meghozandó rendeletében – mindenesetre a 14. cikkben megjelölt Alap keretében rendelkezésre álló források korlátai között – úgy határozza meg a kárenyhítés összegét, hogy az a szexuális erőszak és emberölés bűncselekménye áldozatai, az akár elvált vagy különélő házastárs vagy a jelenleg vagy korábban a sértett személyhez érzelmileg kötődő személy által elkövetett emberölés esetén pedig az áldozat gyermekei részére nagyobb mértékű megtérítést biztosítson.”

A decreto ministeriale 22 novembre 2019 (2019. november 22-i miniszteri rendelet) 1. cikke 1. bekezdésének b) pontja:

„az akár elvált vagy különélő házastárs vagy a jelenleg vagy korábban a sértett személyhez érzelmileg kötődő személy által elkövetett emberölés esetén 60 000 euróban rögzített összeg kizárólag az áldozat gyermekei részére”.

A tényállás és az alapeljárás rövid bemutatása

- 1 UD és QO felperesek a szülei, CA felperes a lánytestvére, VU és LO felperesek pedig a gyermekei TS-nek, akit [omissis] helyiségben, 2017. május 18-án megölt a korábbi élettársa, KU. 2018. szeptember 18-án a Tribunale di Padova (padovai bíróság, Olaszország) KU-t 30 év szabadságvesztés-büntetésre ítélte; 2019. március 6-án a Corte d'Appello di Venezia (velencei fellebbviteli bíróság, Olaszország) helybenhagyta ezt az ítéletet, 2021. május 6-án pedig a Corte di cassazione (semmitőszék, Olaszország) elfogadhatatlannak nyilvánította a fellebbezési eljárás során hozott ítélet ellen előterjesztett keresetet, így a fent említett büntetést KU terhére kiszabó ítélet jogerőre emelkedett.
- 2 A Tribunale di Padova (padovai bíróság) első fokon KU-t a magánfelek kárának megtérítésére kötelezte, és az áldozat mindegyik gyermeke javára fejenként 400 000 euró, mindkét szülője és lánytestvére javára fejenként 120 000 EUR, valamint különélő (nem elvált) férje, MI javára 30 000 EUR összegű kárelőleg megfizetéséről rendelkezett.
- 3 Mivel az emberölés elkövetője nem rendelkezik vagyonnal vagy jövedelemmel, így költségmentességben részesült, az áldozat gyermekei és férje – a 122/2016. sz. törvény 12. cikkének b) pontjában megjelölt feltétel teljesülésére tekintettel – úgy határozott, hogy igénybe veszi a 2004/80 irányelv által számára biztosított védelmet; az áldozat gyermekei az államtól fejenként 20 000 EUR összegű kárenyhítésben részesültek, míg a különélő, de el nem vált férj számára 16 666,66 EUR összegű kárenyhítést ítéltek meg.
- 4 A felperesek – miután meggyőződtek arról, hogy az olasz állam a 122/2016. sz. törvény meghozatalával a kárenyhítés nyújtását jelentősen, a 2004/80 irányelvet sértő módon korlátozta –:
 - jogellenességre hivatkozással a 2019. november 22-i miniszteri rendelet alkalmazásának mellőzését, következésképpen a kárenyhítés jogcímén és a TS-sel való rokonsági fokuk alapján őket megillető összegeknek a 2004/80 irányelv 12. cikke szerinti igazságos és megfelelő mértékben, a KU büntetőjogi felelősségét megállapító ítéletben javukra megállapított kárösszeg figyelembevételével történő meghatározását, és a Presidenza del consiglio dei Ministri (a minisztertanács elnöksége, Olaszország), valamint a Ministero dell'interno (belügyminisztérium, Olaszország) említett kárenyhítés megfizetésére kötelezését kérték;
 - másodlagosan az alperes szerveknek – a 2004/80 irányelvnek, konkrétan az irányelv 12. cikkének nem megfelelő végrehajtása miatt elszenvedett kár

megtérítése jogcímén – ugyanezen összegek megfizetésére kötelezését kérték.

- 5 Az alperes szervek a gyermekek helyzetét illetően a kérelem elutasítását kérték, mivel jogszerűen fizették ki részükre a kárenyhítést 20 000 EUR összegben, ugyanis tekintettel arra, hogy az áldozat férje is a jogosultak körébe tartozik, és figyelembe véve, hogy a 2019. november 22-i miniszteri rendelet az emberölés esetére fizetendő kárenyhítést 60 000 EUR rögzített összegben határozza meg, a 122/2016. sz. törvény 11. cikkének 2-ter. bekezdésének megfelelően rendelkeztek az összeg megosztásáról.
- 6 Az alperes szervek a szülők és a lánytestvér helyzetét illetően is a kérelem elutasítását kérték, arra hivatkozással, hogy azok a kárenyhítési kérelem közigazgatási eljárásban történő benyújtására előírt 60 napos határidő lejártát követően terjesztették elő a kérelmet; másodlagosan pedig az áldozat szülei és lánytestvére által előterjesztett kérelem miatt történő elutasítását kérték, hogy a nemzeti szabályozás alapján a kárenyhítést a túlélő házastárs és a gyermekek részére kell megfizetni, házastárs és gyermekek hiányában a kárenyhítés a szülőket, szülők hiányában pedig az áldozattal a bűncselekmény elkövetésének időpontjában egy háztartásban élő és általa eltartott fiú- és lánytestvéreket illeti meg.

Az alapeljárásban részt vevő felek főbb érvei

- 7 A felperesek álláspontja szerint a 122/2016. sz. törvény 11. cikkének 2-bis. bekezdése által előírt korlátozás – amelynek értelmében az áldozat szülei kizárólag akkor jogosultak kárenyhítésre, ha az áldozatnak nincs gyermeke vagy [túlélő] házastársa, míg a fiú- és lánytestvérek kizárólag abban az esetben jogosultak kárenyhítésre, ha az áldozatnak nincs gyermeke, és házastársa, valamint szülei nem élik túl az áldozatot, és amely az öröklés keretében a törvényes örökösök meghatározására vonatkozóan a c.c. (polgári törvénykönyv) 568. cikkében előírt rendelkezést ismétli meg, amint arra a 11. cikk 2-ter. bekezdése utal – nyilvánvalóan jogellenes. E szabály ugyanis az áldozat szüleit, valamint a fiú- és lánytestvéreket kárenyhítésre jogosultként határozza meg, tehát annak keretében a jogalkotó kifejezetten elismeri, hogy a bűncselekmény következtében e személyeket kár érte, amelynek megtérítésére saját jogukon jogosultak, ugyanakkor csak másodlagosan, abban az esetben biztosít számukra kárenyhítést, ha az áldozatnak nincs gyermeke vagy [túlélő] házastársa, vagyis az áldozat szülei és a testvérek az öröklési jog szerint jogosultak kárenyhítésre.
- 8 Az olasz jogalkotó ezáltal indokolatlanul megsértette a kárenyhítés irányelv 12. cikkében előírt kötelezettségét, mivel indokolatlan kritériumhoz kötötte magát a kárenyhítést, és – egyébiránt önkényesen, a tényállásra tekintettel igazságos és megfelelő feltételek figyelmen kívül hagyásával – határozta meg, hogy az elvont értelemben kárenyhítésre jogosultként általa elismert személyek közül mely

károsultakat kell a konkrét esetben kárenyhítésben részesíteni. MI, a TS-től 2006-ban – vagyis az emberölést megelőzően már 11 évvel – különvált férj is kárenyhítésben részesült; a kárenyhítésre a 2-bis. bekezdés első francia bekezdése – „*amennyiben a bűncselekmény következtében az áldozat meghal, a kárenyhítést a túlélő házastárs és a gyermekek részére kell megfizetni*” – alapján jogosult. Következésképpen abban az esetben is van kárenyhítésre jogosult (az évek óta különélő férj) – még ha az érzelmi kapcsolat nyilvánvalóan meggyengült is, és talán már szinte nem is létezik –, ha az áldozat édesapja és édesanyja – vagyis a szülők, akiknek a lányukkal való érzelmi kapcsolata a lánytestvérével fennálló kapcsolatához hasonlóan soha, még a legkisebb mértékben sem halványult el – nem részesülhet kárenyhítésben.

9. Eltérő bánásmódot valósít meg a más rendelkezések szerinti bűncselekmények áldozatai rokonainak javára biztosított kárenyhítések eltérő szabályozása is: a legge n. 206/2004, relativa agli indennizzi alle vittime di atti di terrorismo (a terrorizmus áldozatainak kárenyhítéséről szóló 206/2004. sz. törvény) 5. cikkének 4. bekezdése „*a túlélő házastárs, a kiskorú gyermekek, a nagykorú gyermekek, a szülők és az áldozattal egy háztartásban élő, valamint általa eltartott fiú -és lánytestvérek*” számára biztosítja a kárenyhítést; a legge n. 407 del 1998 (1998. évi 407. sz. törvény) 2. cikkének 3. bekezdése is a terrorizmus áldozataira tekintettel „*a túlélő házastárs, a kiskorú gyermekek, a keresőképtelen nagykorú gyermekek, a szülők és az áldozattal egy háztartásban élő, valamint általa eltartott fiú- és lánytestvérek*” számára biztosítja a kárenyhítést.
10. A felperesek álláspontja szerint a 2019. november 22-i miniszteri rendelet alapján a gyermekek számára nyújtott – a bírósági eljárásban megítélt kárelőleg 5%-ának megfelelő – 20 000 EUR összeg láthatóan nem felel meg az Európai Unió Bírósága által a 2020. július 16-i C-129/19. sz. ítéletben tett megállapításnak, amely szerint „a 2004/80 irányelv 12. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy a szándékosan elkövetett erőszakos bűncselekmények áldozataira kiterjedő nemzeti kárenyhítési rendszer alapján a szexuális erőszak áldozatai számára nyújtott átalány-kárenyhítés nem minősíthető az e rendelkezés értelmében vett »igazságos és megfelelő« kárenyhítésnek, ha annak meghatározására az elkövetett jogsértés áldozatokra gyakorolt következményeinek súlyosságát figyelmen kívül hagyva kerül sor, és ha e kárenyhítés ezért nem jelent megfelelő hozzájárulást az elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár megtérítéséhez” (69. pont).
11. A felperesek harmadlagosan arra hivatkoznak, hogy a nemzeti szabályozás jogellenes annyiban, amennyiben a kárenyhítést – az irányelv (10) preambulumbekzdését („A bűncselekmények áldozatai gyakran nem kaphatnak kártérítést az elkövetőtől, mivel az elkövető esetleg nem rendelkezik a kártérítést elrendelő bírósági határozat teljesítéséhez szükséges eszközökkel, vagy mert az elkövető nem ismert, illetve nem vonható felelősségre”) megsértve – arra az esetre biztosítja, ha az állam e célra korábban már elkülönített forrásokat, a 122/2016. sz. törvény 12. cikke értelmében ugyanis az áldozat abban az esetben részesülhet kárenyhítésben, ha az elítélttel szemben vezetett végrehajtás keretében

történő behajtás eredménytelennek bizonyult, vagy ha az elítélt – a jelen ügy tényállásában foglaltakhoz hasonlóan – anyagi eszközök hiányában költségmentességben részesült.

- 12 Az alperes szervek a gyermekek helyzetét illetően kiemelték, hogy a kárenyhítésnek a közigazgatási eljárásban történő meghatározása során teljeskörően betartották a hatályos rendelkezéseket, vagyis a 2019. november 22-i miniszteri rendeletet, és figyelembe vették azt, hogy van túlélő házastárs, valamint azt is kiemelték, hogy a 2020. július 16-i C-129/19. sz. ítélettel a Bíróság – miután emlékeztetett arra, hogy a tagállamok széles mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek a 2004/80 irányelv 12. cikkének (2) bekezdése szerinti kárenyhítés meghatározása során (58. pont) – többek között megállapította, hogy az említett 12. cikk (2) bekezdésével nem ellentétes az áldozatoknak nyújtott átalány-kárenyhítés (65. pont), és kizárólag azt követeli meg, hogy az ilyen kárenyhítés „igazságos és megfelelő” legyen; a Bíróság megítélése szerint ez a kritérium teljesül abban az esetben, ha a kárenyhítés – akár az átalány-kárenyhítés is – „*megfelelő hozzájárulást [jelent az áldozat által] elszenvedett vagyoni és nem vagyoni kár megtérítéséhez*” (69. pont).

Az előzetes döntéshozatalra utalás indokainak rövid bemutatása

- 13 A kérdést előterjesztő bíróság álláspontja szerint a szóban forgó nemzeti szabályozás az emberölés bűncselekménye áldozatának szüleit illetően a kárenyhítés kifizetését egyértelműen ahhoz a feltételhez köti, hogy az áldozatnak ne legyen [túlélő] házastársa és gyermeke, míg az áldozat fiú- és lánytestvérét illetően ahhoz, hogy ne legyenek [túlélő] szülők, valamint hogy a szóban forgó testvér az áldozattal egy háztartásban éljen és általa eltartott legyen, ezáltal a rendelkezést végső soron a várható tartás elvesztését kompenzáló funkcióval ruházza fel, és teljes mértékben figyelmen kívül hagyja a családtag erőszak következtében történő elvesztésével összefüggő szenvedés nem vagyoni vetületét.
- 14 Ami a házastársat és a gyermekeket illeti, a nemzeti szabályozás – annak ellenére, hogy az említett házastárs régóta külön él az áldozattól – a kárenyhítésnek pusztán az öröklési jogi rendelkezések alapján történő megosztásáról rendelkezik, és azt a 122/2016. sz. törvény 14. cikke értelmében létrehozott alap teherviselő képességétől teszi függővé, tehát – a Bíróság 2020. július 16-i C-129/19. sz. ítéletében foglaltakkal ellentétben – nem veszi figyelembe, hogy a bűncselekmény milyen súlyos következményekkel jár az áldozatokra nézve.
- 15 Az alperes szervek a gyermekeket megillető kárenyhítés összegét (20 000 EUR) meglehetősen aránytalanul határozták meg a büntetőeljárásban megállapított kárelőleg összegéhez (gyermekenként 400 000 EUR) képest, és az nagyjából a férjnek megítélt összegnek (16 666,66 EUR) felel meg, a szülői kapcsolat elvesztése körében szokásosan alkalmazott kritériumokat – az áldozat életkorát, a túlélő személy életkorát, a rokonság fokát és az együttélés tényét – pedig nem vették figyelembe. Lehetséges, hogy a jelen ügyben a gyermekek javára elismert

összeg nem minősül a 2004/80 irányelv 12. cikkének (2) bekezdése értelmében „igazságosnak és megfelelőnek”.

- 16 Tekintettel arra, hogy a 122/2016. sz. törvény 11. cikkének 2-*bis*. bekezdése alapján semmilyen igény nem illeti meg az áldozat szüleit és lánytestvérét, az áldozat szüleire és lánytestvéreire alkalmazni kell a kárenyhítési kérelem közigazgatási eljárásban történő benyújtására a 122/2016. sz. törvény 13. cikkének 2. bekezdésében előírt 60 napos jogvesztő határidőt. Az ilyen szűk jogvesztő határidő által megvalósított korlátozás ellentétesnek tűnik az Európai Unió Alapjogi Chartájának 47. cikke által biztosított, hatékony jogorvoslathoz és a tisztességes eljáráshoz való joggal.

MUNKADOKUMENTUM